Simon Kristóf (11.AC) beszámolója az olimpiai élményeiről

3. Nyári Ifjúsági Olimpia: Buenos Aires-i pillanatok

Amikor valaki gyermekkorában elkezd sportolni és álmodozik a jövőről, minél nagyobb eseményre szeretne eljutni, először még csak egy verseny vagy egy mérkőzés, aztán országos, esetleg Európa vagy Világbajnokság jelenik meg a vágyálmai között. Aztán, ha nagyon szabadjára engedi a fantáziáját, akkor egy Olimpiára képzeli magát címeres mezben. Én is így voltam ezzel, de annyira távolinak, messzinek tűnt ez, amikor elkezdtem a kézilabdát... És ha ugrunk jó 10 évet az időben, akkor ott állok 78 társammal együtt az eskütételnél, ahol olimpiai bajnokok után mondtuk az eskü szövegét, tagja vagyok annak a csapatnak, aki Magyarországot képviselheti Argentínában, a 3. Nyári Ifjúsági Olimpián. Aztán nagyon felgyorsult minden, október 2-án közös indulás a reptérre, majd közel egy napos utazást követően várt egy nagyon más világ, és nem csak azért, mert átlépve az Egyenlítőt az őszből, az egyre melegebb tavaszba érkeztünk. Hihetetlen nyüzsgés vett körül minket, a faluban a helyünk elfoglalása, az egyre sűrűbben érkező sokszínű csapatok látványa, majd edzések, készülődés a versenyekre - miközben folyamatosan éreztük a felénk irányuló szeretetet. Még így visszagondolva is hihetetlen, hogy ott voltam és mindezt átélhettem... Jött a megnyitó, amihez hasonló még nem volt olimpiák történetében, nem egy stadionban tartották, hanem a város egyik fő nevezetességét az Obeliszket és a körülötte lévő teret használták helyszínnek. Aztán elkezdődtek a versenyek, a magyar csapat parádés kezdése, mind-mind csak növelte az elszántságot bennünk is. A strandkézilabda ezen az Olimpián mutatkozott be, de a visszajelzések és a bejutásért kígyózó sorok látványa alapján nagyon úgy tűnik, mi is tettünk azért, hogy a 2024-ben Párizsban a strandkézilabda már hivatalos versenyszám lehessen. A csoportkör öt-öt mérkőzését a lányok és mi is hibátlanul teljesítettük, ami csak növelte az otthoni érdeklődést felénk is. Végül mindkét csapatunknak a házigazda argentinok lettek a mumusai, mi egy olimpiai ötödik hellyel, a lányok egy bronzéremmel a tarsolyukban jöttünk haza. Némi hiányérzet is van bennünk, mert talán még nagyobb eredmény, akár egy érem is elérhető közelségben volt, miután a csoportkört hibátlan mérleggel zártuk... De így is azt hiszem, hogy nagyon sok más nemzet csapatai örömmel cserélnének velünk. Időközben tovább szárnyalt a magyar csapat, és végül minden idők legjobb ifjúsági olimpiai szereplésével, az éremtáblázat negyedik helyén zártuk a versenysorozatot, az orosz, a kínai és a japán csapat mögött, ami önmagáért beszél. Bármelyikünket is kérdezték Argentínában vagy már itthon, mindenki egyöntetűen azt érezte, hogy az ott töltött napok alatt igazi családdá lett az egész magyar delegáció. Együtt éltük meg a semmihez nem hasonlítható pillanatokat. Szerencsés vagyok, ugyanis számtalan barátsággal gazdagodtam a kint töltött idő során. Kicsit biztos, hogy mindenki vágyott arra, hogy itthon legyen a szerettei között, de ha tehetném, már indulnék is vissza, az olimpiai hangulatba, a pörgésbe, a versenyzésbe és mindenbe, ami ezzel az eseménnyel járt. Mindenkinek köszönöm, aki támogatott: szüleimnek, rokonoknak, barátoknak, sportvezetőknek és az iskolámnak külön is, hogy lehetőséget biztosítottak ahhoz, hogy ezt a csodát átélhessem.